

РЕШЕНИЕ

№ 594

гр. Шумен, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Т.
като разглежда докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20223630101043 по описа за 2022 година

Производството е образувано по молба, от АНТ. Г. Т., действаща като майка и законен представител на малолетното дете Г. К. Х., с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 76, т. 9 ЗБДС, за постановяване на съдебен акт, който да замести липсващото съгласие на другия родител, необходимо при пътуване на непълнолетното дете в чужбина и издаване на необходимите за това лични документи.

Ищцата обосновава исковата претенция твърдейки, че с Решение № 569 от 18.11.2021г. постановено по ГД № 608/2021 г., по описа на РС Шумен, влязло в сила на 02.12.2021 г., упражняването на родителските права върху малолетното дете на страните Г. са предоставени на ищцата, като местоживеенето му е определено при нея. През учебната 2021/2022 г. детето е ученик в V-ти клас на II ОУ „Д-р Петър Берон” гр. Шумен. Твърди се, че бабата на детето, която е майка на ищцата, живее и работи в Южна Италия, регион „Каламбрия”, от 16-17 години и живее на семейни начала с италианец - Д. Де Б. в собственото му жилище. През лятото на 2013 г. двамата родители и детето посетили Италия. През лятото на 2014 г., 2015 г. и 2016 г. детето престояло в Италия придружено от майка си, също в дома ѝ. През м. май 2022 г. ищцата и детето помолили бащата да даде изискуемото от закона съгласие детето да пътува в чужбина, включително и в Италия, както и за издаване на необходимите лични документи за това. Ответникът отказал да даде съгласие.

Твърди се, че детето има желание да пътува и в други държави на екскурзия, почивка и опознаване на различни култури, паметници и нрави. Майката имала финансови възможности да обезпечава посещенията му в чужбина. Моли съдът да постанови решение, с което да бъде дадено разрешение да бъде издаден от компетентния орган документ за самоличност по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗБЛД - паспорт за задгранични пътувания на ненавършилия пълнолетие Г. К. Х., с ЕГН *****, роден на 08.05.2010 г. в гр. Шумен, Р. България от родители: АНТ. Г. Т., ЕГН ***** и КР. Й. ХЛ., ЕГН *****, по заявление по чл. 45, ал. 1 ЗБЛД, подадено само от майката - АНТ. Г. Т., с ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен, ***, без съгласие на другия родител КР. Й. ХЛ., с ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен, *** и да получи сама паспорта на детето, както и ненавършилият пълнолетие Г. К. Х., с ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен,***, сам или придружаван от майка си АНТ. Г. Т., ЕГН ***** или от изрично упълномощеното от нея лице - Г. Г. Д., с ЕГН ***** и пост. адрес: гр. Шумен, *** - да пътуват извън границите на Република България в Италия - Италианска република, Кралство Гърция и всички останали държави членки на Европейския съюз и Република Турция, през следните периоди: 40-четиридесет дни през лятото в рамките на всяка календарна година от 20 юли до 31 август; всяка нечетна година - от 22 декември до 02 януари следващата година; всяка календарна година през време на Великденските празници, за период - от датата на постановяване на решението от съда по чл. 127а СК до навършване пълнолетие на Г. К. Х., ЕГН ***** - до 08.05.2028 година. Моли да бъде постановено предварително изпълнение на решение по реда на чл. 242 ГПК. Претендира разноски.

В срока и по реда на чл. 131 ГПК, ответникът подава писмен отговор на исквата молба. Намира исквете за допустими. Не оспорва твърденията: че с Решение № 569/18.11.2021 г., постановено по ГД № 608/2021 г., по описа на ШРС, упражняването на родителските права върху детето са предоставени на неговата майка и ищца в настоящото производство; че детето е ученик в V-ти клас на II ОУ „Д-р Петър Берон“ гр. Шумен; че бабата на детето по майчина линия живее в Италия и че за детето пребиваването в дома на неговата баба през лятната ваканция, би имало само положителни страни; че ответникът е разговарял за пътуването в чужбина с детето и споделя неговото желание за пътуване и да пребивава в дома на неговата баба в Р. Италия.

Твърди, че ищцата не е споделяла с ответника желанието си да води общото им дете извън страната. Оспорва твърденията, че е отказал да даде съгласие за издаване на задграничен паспорт на детето, както и съгласие да пътува в чужбина. Твърди, че ищцата не е разговаряла с ответника през последната една година по никакви теми поради влошените им отношения, според ответника по нейна вина, която тенденциозно с всякакви законови похвати и възможности, целяла да поставя в непрекъснат стрес ответника, какъвто е и настоящия случай. Счита исковата претенция с правно основание чл. 127а СК за неоснователна поради това, че за да възникне правен интерес от завеждане, следва да е налично несъгласие между родителите за пътуване на детето зад граница, а при липса такова несъгласие липсвало и правно основание за такава искова претенция. Представя декларация, заверена по надлежния ред, с която ответникът, в качеството си на родител, е изразил съгласието за пътуване на детето извън територията на Р. България, със и без придружител, до навършване на пълнолетна възраст, по силата на което ищцата да представлява ответника пред органите на МВР, при и по повод издаване и получаване на задграничен паспорт на детето. Моли исковите да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски. В условията на евентуалност в случай, че съдът приеме исковата претенция за основателна, във връзка с представените доказателства за потвърждаване на исковата претенция от страна на ответника, да вземе предвид обстоятелството, че ответника не е дал повод за завеждане на настоящия иск. Моли да бъде постановено решение по реда на чл. 237 ГПК. Претендира разноски.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, чрез процесуалните си представители, ищцата поддържа исковата молба, а ответникът - отговора.

Контролиращата страна - Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Шумен, изразява положително становище по молбата в смисъл, че в интерес на детето е да бъде дадено разрешение да пътува извън страната. По делото по реда на чл. 15 ЗЗДетето е изслушано малолетното дете.

Съдът, като взе предвид представените доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е прието за безспорно, че страните са родители на малолетното дете; че родителските права са предоставени на майката, като е определено детето да живее на адреса на майката; че детето е ученик в V-ти клас на II ОУ „Д-р Петър Берон“ гр. Шумен; че бабата на детето по майчина линия живее в Италия и че за детето пребиваването в дома на неговата баба през лятната ваканция, би имало само положителни страни.

От приетия социален доклад се установява, че майката полага непосредствени грижи за детето. отношенията между родителит еса обтегнати, но и двамата родители заявяват, че в интерес на детето е то да пътува в чужбина. Изслушано в съдебно заседание малолетното дете Г. Х. заявява, че желае през ваканциите и на Нова година да пътува до Италия на гости на баба си по майчина линия.

При така установените фактически обстоятелства, от правна страна съдът приема следното:

Предпоставките за постановяване на решение по реда на чл. 237 ГПК са, както ответникът да признае на иска, така и ищецът да поиска прекратяване на съдебното дирене и произнасяне съобразно признанието. Доколкото ищцовата страна изрично заявява, че не иска произнасяне съобразно признанието, то следва съдът да постанови решение по общия ред .

Съгласно разпоредбата на чл. 127а, ал. 1 СК, въпросите свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите. Съгласно чл. 127а, ал. 2 СК, когато родителите не постигнат съгласие по ал. 1, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Искането, с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 76, т. 9 ЗБДС, по правната си същност, е спорна съдебна администрация на граждански правоотношения. От събраните по делото доказателства, се установява произходът на детето, като майката е родителят поел непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието след раздялата с бащата и реално упражнява родителските права. В хода на процеса, с отговора на исковата молба ответникът, представя доказателства за съгласие за пътуването на детето в чужбина и издаване на необходимите за целта лични документи. Анализирайки в съвкупност и поотделно тези доказателства, съдът прави извод, че няма наличие на противоречие между родителите относно пътуването на детето зад граница.

От изложеното следва, че искът е предявен пред надлежния местно компетентен съд, от лице имащо правен интерес от търсената защита, поради което е допустим, но за да прецени неговата основателност, съдът следва да се съобрази с практиката на върховната съдебна инстанция, обективирана в Р. № 982/15.3.2010 г., ГД № 900/2009 г., IV г. о. на ВКС и Р. № 697/1.11.2010 г., ГД № 1052/2010 г., IV г. о. на ВКС. Съгласно тази практиката, когато съдът решава спор между родителите относно мерките на лично отношения между тях и детето, включително и при разногласия относно пътуването на детето зад граница, се ръководи основно от интересите на детето. При глобално дадено предварително разрешение и то без да бъде поставено условие кога и как детето да бъде върнато на територията на страната, Държавата се лишава от всякаква възможност за контрол върху действията на родителя, комуто са предоставени за упражняване родителските права. В държави, с които България няма сключени нарочни договори за правна помощ или които не са от Европейската общност, Държавата не може да гарантира изпълнението на собствените си съдебни решения за осигуряване на мерки на лични отношения между детето и родителя, който се е противопоставял на извеждането му зад граница. А това също не е в интерес на детето.

В Решения № 982/15.3.2010 г., изрично е постановено, че въведените в чл. 76, ал. 1, т. 9 ЗБДС изисквания за напускане на страната по отношение на ненавършилите пълнолетие деца не е ограничение на правото за свободно придвижване по смисъла на чл. 2, т. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, а ред, по който да бъде упражнено това право, в съответствие с общите правила на националното законодателство, уреждащи дееспособността на лицата.

В производството по чл. 123, ал. 2 СК съдът извършва преценка в интерес на детето ли е да напусне пределите на страната, изхождайки от обстоятелствата на конкретния случай. Когато пътуването извън територията на Р. България е в интерес на детето /когато причината е определена необходимост, свързана със здравословното му състояние; с интелектуалното му развитие или друга нужда, отговаряща на интереса му/, съдът дава разрешение за напускането на страната, замествайки липсващото съгласие на родителя. Преценката се извършва с оглед всички обстоятелства, обуславящи нуждата на детето от пътуване извън границите на страната. Необходимостта

да се разреши на ненавършилия пълнолетие да пътува в чужбина може да бъде свързана не само с належащи обстоятелства, свързани със здравословното му състояние /необходимост от консултации с чуждестранни специалисти; провеждане на изследвания и лечение в чуждестранни клиники и пр./ или с участие в олимпиади, конкурси и други лични изяви на детето, но и с други причини, каквито са нуждата от обогатяване на мирогледа и общата му култура, за което би допринесла екскурзия в чужбина с посещения на исторически забележителности; посещения на концерти, представления и пр. културни изяви, провеждани в чужда държава. Правото на непълнолетния да напусне пределите на страната не може да бъде ограничавано само поради отказ на родителя, който не упражнява родителските права да се лиши от регулярните свиждания с детето си през определен период - необходимостта се преценява на първо място с оглед интереса на детето, с който родителят е длъжен да се съобрази. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 76, ал. 1, т. 9 ЗБДС, съгласно която разногласието между родителите може да бъде преодоляно по реда на чл. 123, ал. 2 СК, като липсващото съгласие на родителя се замести от съда при преценка, че пътуването извън пределите на страната е в интерес на детето. Във всички случаи обаче съдът, даващ разрешение за напускане на пределите на страната, заместващо съгласието на родителя определя периода и държавите, които ще бъдат посетени, т. е. определя време и територия на пътуването, която може да включва посещение на една държава или съюз на държави като Европейски съюз, Бенелюкс, Африкански съюз и пр..

В Решение № 697/1.11.2010 г. са изложени мотиви, че никога не е в интерес на детето да бъде разрешено на единия от родителите да го извежда зад граница против съгласието на другия постоянно и неограничено. Може да е в интерес на детето да се издаде такова разрешение за определен период и за определена държава, като дали този интерес е налице не се определя само от родителските качества на родителя, който претендира за издаване на разрешението.

В процесния случай молителката претендира да ѝ бъде осигурена възможност, да бъде издаден задграничен паспорт на малолетното дете да напуска границата на Р. България, против волята на бащата, в държави от Европейския съюз за определени периоди от време. При извършване на преценката, дали следва да се разреши на детето да пътува извън граница,

съдът съобрази преди всичко интересът на детето, като намира, с оглед на така установената фактическа обстановка, липсват обективни причини, които да обосновават отказа на ответника да даде съгласието си детето му да пътува в чужбина. В интерес на детето е да му бъде предоставена възможност да пътува извън страната, където да посещава свои роднини. Съдът отчете и факта, че при липсата на съгласие от страна на бащата, съответно - от разрешение на съда, детето да пътува без да е необходимо съгласие на този родител, биха се накърнили неговите основни права като гражданин на страната да се придвижва свободно, без да бъде ограничаван в това, освен ако по-висши интереси не налагат корекция на тази свобода. Освен това, съгласно чл. 3 и чл. 10 от Конвенцията за защита на правата на детето, висшите интереси на детето са от първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, като детето, чиито родители живеят в различни държави има право да поддържа лични отношения и преки контакти и с двамата си родители редовно, освен при изключителни обстоятелства. Поради което с оглед интересите на детето, следва да му бъде дадено необходимото разрешение за пътуване.

След преценка на събраните в настоящото производство доказателства съдът стигна до извод, че следва да бъде дадено разрешение на детето, заместващо съгласието на бащата, да напуска пределите на Р България, за да пътува извън границите в Италия - Италианска република, Кралство Гърция и всички останали държави членки на Европейския съюз, както и Република Турция, през следните периоди: 40-четиридесет дни през лятото в рамките на всяка календарна година от 20 юли до 31 август; всяка нечетна година - от 22 декември до 02 януари следващата година; всяка календарна година през време на Великденските празници, за период - от датата на постановяване на решението от съда по чл. 127а СК до навършване пълнолетие на Г. К. Х., ЕГН ***** - до 08.05.2028 година, сам, придружавано от майката или упълномощено от нея лице, считано от влизане на настоящето решение в сила, както и да му бъде издаден международен паспорт.

Относно разноските: Двете страни претендират разноски, като представят списък с разноските по чл. 80 ГПК. Ответникът твърди, че не е дал повод за завеждане на делото, поради което и не дължи разноски при

уважаване на иска. Съдът намира възражението на ответника за неоснователно. От приетите по далото писмени доказателства се установява, че документът даващ съгласие детето да пътува в чужбина и издаването на задграничен паспорт е с дата 03.06.2022 г., т. е. след завеждане на делото и получаване на исковата молба – 01.06.2022 г., поради което съдът намира, че ответникът е дал повод за завеждане на делото, и с оглед уважаването на иска следва да плати направените от ищцата разноси в размер на 475 лв., от които 25 лв. – държавна така и 450 лв. адвокатско възнаграждение.

Относно искането съдът да постанови предварително изпълнение на решението.

Съгласно разпоредбата на 242, ал. 2, т. 2 ГПК съдът може да допусне, по искане на ищеца, предварително изпълнение на решението когато присъжда вземане, което е признато от ответника. Доколкото ответникът изрично и недвусмислено заявява, че липсва несъгласие от негова страна, като представя и декларация, заверена по надлежния ред, с която е изразил заявява съгласие за пътуване на детето извън територията на Р. България, със и без придружител, до навършване на пълнолетна възраст, по силата на което ищцата да представлява ответника пред органите на МВР, при и по повод издаване и получаване на задграничен паспорт на детето, съдът намира, че следва да постанови предварително изпълнение на решението, без в частта за разноските.

Мотивиран от така изложените съображения, Шуменски районен съд

РЕШИ:

Дава разрешение, заместващо съгласието на бащата КР. Й. ХЛ., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, за издаване на паспорт за пътуване в чужбина на детето Г. К. Х., с ЕГН *****, роден на 08.05.2010 г., на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 45 и чл. 76, т. 9 ЗБДС.

Дава разрешение заместващо съгласието на бащата КР. Й. ХЛ., с ЕГН ***** и адрес: гр. Шумен, ***, детето Г. К. Х., с ЕГН *****, роден на 08.05.2010 г., да напуска пределите на Р България, за да пътува в Италия - Италианска република, Република Гърция и всички останали държави членки на Европейския съюз, както и Република Турция, през следните периоди: 40-

четиридесет дни през лятото в рамките на всяка календарна година от 20 юли до 31 август; всяка нечетна година - от 22 декември до 02 януари следващата година; всяка календарна година през време на Великденските празници, за период, считано от датата на постановяване на решението, до навършване пълнолетие на детето, сам, или придружаван от майката АНТ. Г. Т., ЕГН ***** или от изрично упълномощеното от нея лице - Г. Г. Д., с ЕГН ***** и пост. адрес: гр. Шумен, ***, на основание чл. 127а, ал. 2 СК.

Осъжда КР. Й. ХЛ., ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен, ***, да плати в полза АНТ. Г. Т., с ЕГН ***** , разноски в производството в размер на 475 (четиристотин седемдесет и пет) лв., за което има представен списък по чл. 80 ГПК, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Постановява предварително изпълнение на решението, без в частта за разноските, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните заедно със съобщението за постановяването му, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Шумен, в двуседмичен срок от връчването му на страните, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____